

ממשלת הגב הישר

מול המתקפלים

שמואל כץ עובד קשה בארצות-הברית. לא קל למכור שם, כיום, את חזון נחלת האבות. מאמצי ההסברה שלו נתקלים בקשיים מרובים אצל העיתונות המקומית. המקשיבה לו באימה כבושה. ראשי הקהילה היהודית יוצאים חרדים ושותקים מן הפגישה עימו אצל השגריר שימחה דינץ. יש, כנראה, רק מקום אחד שבו מצליח איש הסברה-היצוא של הליכוד להישמע. "כמו בבית" - וזה בבית. כאן תמיד אהבו מוצרי-ייבוא, והרדיו הטלוויזיה הגי' שו השבוע את מדיניותו של הליכוד כקול בוקע ממרחקים - קול של יבוא. יפה עשתה הטלוויזיה, כאשר איננה את המצב והביאה ביום החמישי (חבט) את תגובתו של עורך השבועון ניווורק, ואת תחזיתו המודאגת ביחס לתוכנית המדינית שישמע מפיו של כץ (קיפאון, צימצום הסיוע האמריקאי לישראל, אולי מילחמה). בהשבוע יומן ארועים ביום השישי ביקר שה טלוויזיה לאון את האיוון של היום החמישי. שמואל כץ נתבקש להסביר את ההסברה שלו. והוא הסביר שהמצב בכלל לא נורא, שבדרך-כלל הוא מצליח לשכנע את שומעיו ש"צריך לתת צ'אנס" לליכוד, ששומעיו מעדיפים את "ממשלת הגב הישר" על ממשלת "המתקפלים". קשיים מתגלים רק כאשר הוא נתקל ב"סדר ערבות, בעוינות ובשמאלנות ריקנות". מה לעשות ורבים משומעיו, החל בעורכי כו העיתונות וכלה, בעקיפין, בנשיא ארצות-הברית עצמו, מגלים הפרעות קלות מן הסוג הנ"ל. גם את אנשי הקהילה היהודית קשה לסווג כ"פרר-ערבים", אלא ששמואל כץ הוא, כנראה, טיפוס אופטימי.

יהודים טובים עושים שם עבודה קשה יאפורה מזה עשר שנים, ומבפנים הדבר רים נראים קצת אחרת.

למשל, בעיניו של אותו פליט ש"ק יבול בית ב-35,000 ל"י, זה לא נראה בכלל כ"גם כלכלי" או כל נס אחר, היו לו ולמישפחתו הרבה קרקעות במסמיה, והיום "רוק" הבית הקטן נראה לו כפיצוי טיבעי, שאינו דורש הסבר מיוחד. יהודי העובד שם מזה זמן רב אף הוא

שמואל כץ כולם אנטי-שמנים

אינו מתפעל מן הנס הכלכלי של רצועת עזה. לדעתו, לא נפתרו הבעיות העקרוניות: החברתיות הפוליטיות. לדבריו, אין לו שני שאנשי עזה היו אורחים מדרגה שזיהה תחת השילטון היצרי, להיפך. הם העריכו מאד את המצב, שהתגברו על יצריה-השילטון שלהם והשאירו את הרצועה בחוקת אופציה פתוחה למדינה סלסטנית. העותים ראו עצמם תמיד עליונים על בני הגדה שסופחה לירדן, סלדו מחוסרין וחתמו "פלסטין" על בוליה-הדואר שלהם. את הפליטים קיפחו דווקא אותם עותים אמידים שסלדו מן הפליטים, שהגיעו לעיר בי-1948, הסרייכל. נוצר פער חברתי שלא גויש עד היום. ושום בית ב-35,000 ל"י לא יפתור אותו. התוכנית היתה אומנם ארוכה מאד, אי-שית למדי, לא משופעת בהבדקות רדיו-פוניות או בשאלות דרמאיות, אך היא הוקדשה לעיון רציני, אובייקטיבי ומעמיק, בנושא שאין מרבית לדון בו. תחת תוכנית נוסטלגית על מילחמת-ששת-הימים -

המיתוס של עזה

מתנפץ

רצועת-עזה זה מיתוס: המצרים ניצלו את הפליטים, אריק שרון הציל אותנו מן הפליטים, ישראל הצילה את הפליטים, כאשר בנתה להם בתים קטנים ויפים ומצאה להם מקורות-תעסוקה. תוכניתה של נירה הלפרין (רצועת עזה) - עשר שנים למילחמת ששת-ה"מים" (רשת א', שבת), הוכיחה כי רצועת עזה זה לא רק אריק שרון, עשרות

מי שרוצה להיות מלך

יעקב אגמון ממשיך בהתקפת-המחץ שלו על נושא חופש-הביטוי, בתוכניתו בירה ומצב-הרוח. המישדר הוקדש השבוע להתייחסים בחוקים הקשורים לבעייה. בצוות: עורך-הדיון רם כספי נגד עורך-הדיון אגמון זיכרונ, הפרופסור אסא כשר (פילוסוף, דתי ושמאלני רחמנא-ליצ'לן), וד"ר יהודה מלצר (גם כן פילוסוף, וחילל-מילואים לעת מצוא).

כספי הצליח להטות את הקהל לצידו, שעה שפרט על נימים רגישים ולא-עקרוניים בליבו של כל אורח קטן, החושש מפני העיתונות הגדולה, הכבירה והאימי-תנית. דבריו על חוסר-הישיע של האיש הקטן זיכרונה במחאות-כפיים, ודרישתו ליתר "איוון" בין זכויות-הפרט לזכויותיה של העיתונות זיכתה אותו בפרץ נוסף.

יהודה מלצר ניסה להחזיר את הדיון לנתיב עקרוני יותר. טבע כותבים? על המנהיגים, בעיקר. מטעב הדברים, שהם חושפים את עצמם. אתה רוצה להיות מלך - וכתוב עליך. על סתם יהודי המשרת במילואים (תסבין ישן של מל-צר), אין כותבים, או שידעו, אי-שיי-ציבור למיניהם, שהם לוקחים את הסיכון.

בחלקה השני של התוכנית רואיין צבי רימון, כתב גליצ'ה"ל לענייני מילגנות, שדיבר על האובייקטיביות שבדיווח העיתונאי.

זה היה המשך עקיף, והדגמה לדיון הקודם, בקשר לבעיית הכתבים לענייני מילגנות, המוהים עם מיפלגה זו או אחרת - השיב צביקה שוהיה באמת בעייה, בעיית המיכ"תביס-למערכת, אף היא בעייה - אבל לא שלו, למולו. (אגמון ביקש לוודא את התרשמותו בדבר צינורם וסיווגם של מיכתי-הקוראים למערכות העיתונות; צנזורה פנימית כזאת יוצרת תדמית מעוררת של דעת-הקהל, ותופרת אותה לפי דעת-היחיד של עורך-המגזין).

צבי רימון הוא כתב לענייני מילגנות של תחנה צבאית. כל העניין הזה חדש - בו מיספר חדשים בסך הכל. גליצ'ה"ל אמורה להיות תחנה על-פוליטית. איך מסתדר כל זה עם הצהרתו הכנה של הכתב, כי לא תיתכן אובייקטיביות גמורה בדיווח עיוני?

ואמנות, ואהוד גרף כמנהל מחלקת-האוויר.

יש לציין שמחלקת הבידור הקל פועלת במתכונתה החדשה כבר חודשים אחדים, דבר שתרם באופן משמעותי מאד להעלאת רמת תוכניות-הבידור. על ההפקה האחורית נה שביצע, שריר נתן והנחת, התחרו מושפעים חברות-תקליטים, להפקת תקליט הי' שלוש שאיתו ערכו "אייצ'ור" רר ומולי שפירא.

אייבי יבקש רישיון

הכרזותיהם של ראשי הליכוד בוכות הקמת תחנות-שידור פרטיות בארץ ובטול המונופול של רשות השידור, יועמדו בי קרוב במבחן מעציאות. ספן-השלום אייבי נתן, מתכוון להיות הראשון שיגיש בקשה לרישיון להקמת תחנת-רדיו ותחנת-טלוויזיה פרטית. במי' דה שבקשתו תאושר, מתכוונים כמה אני-שיי-עסקים להגיש בקשה להקמת תחנת-טלוויזיה מיסחרית נוספת. בחוגי רשות השידור מצפים עתה ל-חידוש המאבק על התרת פירסום מיסחרי בטלוויזיה, היות שלדיבריהם, זהו הזמן לחתום חוזי-פירסום שנתיים עם חברות הפירסום הגדולות. לפני שיסדימו אותם התחנות הפרטיות שיקומו.

לבירה, יוכלו עובדי גליצ'ה"ל ליהנות מן האולפן המשוכלל תקופה ארוכה למדי.

מיבנה אירגוני חדש

סוף-סוף החליטו בגליצ'ה"ל לשנות את המיבנה האירגוני המיושן של התחנה, ור לעשותו כמקובל ברשות-השידור. עד היום, כל פעולה שהתבצעה בתחנה היתה זקוקה לאישורו של מפקד התחנה, מרדכי נואר, או של סגנו צבי שפירא. עם הגידול ב-כוה-האדם שמעסיקה התחנה-כיום, נזכחו הכל לדעת שישבר הגיהול הקיימת צנטר-ליסטית מדי, ומאלצת את מפקד-התחנה להכריע לעיתים בבעיות שגוליות כגון רכב, או בפיתרון בעיות טכניות. מעתה החלק העבודה לפי מחלקות ומדורים, תהיה האצ' לת סמכויות-יתר לעובדים, וממוכן יוענקו תארים חדשים.

מאחרי-הקלעים בתחנה מתנהל עתה מאבק על המישור החדשות, אסי-כי למנהל-המחלקות שייבחרו לא הובטח קידום בור ומני בדרגה ובשכר. עובדי-התחנה מאמרי-גים, שאחרי שייקבעו השנתיים החדשים, יוכלו לפתוח במאבק לתוספת-שכר לשי-נוי-דרגה, בהתאם לתפקיד החדש.

המועמים לתפקידים החדשים הם: מולי שפירא כמנהל מחלקת הבידור הקל; יצחק כן"ר כמנהל מחלקת-התרבות;

החתונה המהירה

(המשך מעמוד 35)

נגיעים במחלת-ימין? צהל השופט. "הסתבר שבמעבדה, מרוב מהירות מילי-אי את המישבצת הלא נכונה, צחקנו. גם השופט צחק. אבל היה צורך לשלוח את התעודה לחיקון ורק אחריו זה הסכים השופט לדון בבקשה. העוררדין הזה נתן את גאום חייו. הוא סיפר שמאז רומיאו ויוליה לא היה סיפור אהבה כזה כמו זה שלנו ושנחנו מוכרחים להתחתן. דמעות עמדו בעיני השופט כאשר חתם לנו על האישור לנשואי הכוז".

הסכם

במכונית

עם האישור של השופט ביד רצנו אל בית-העירייה. מוסיק מייק סטולוביצקי ומספר, היו שם מאות אנשים בתור לנשואין אורחיים. נכנסנו מחוץ לתור אל אולם החתונות. היו שם גם כן עשרות זוגות. כמה מהם הביאו אפילו את הילדים לראות אותם מתחננים. "ואז אמרתי לקון: המזל שלי שכאן לא מכיר אותי אף אחד! לא הספקתי לג' מור את המישפט ואני שומע צעקה אדי-רה: "מייק סטולוביצקי! מה אתה עושה כאן?!"

"הפנית את הראש ואת מי אני רואה אם לא את נתן עמיר, בעל סוכנות הנסיונות טברה-טרוס. שבא באותו יום לעירייה כדי להתחתן גם כן. אבל עם בחורה ישר-ראלית.

"הוא החזיק ביד גיליון של העולם הזה ושאל: כמה אתה משלם שלא אצלצ'ל להם מייד ואודיע על מה שאתה עושה? צחקנו ואו קרא לנו פקיד-העירייה לבוא להתחתן. היינו צריכים למחר כדי שלא אחמיץ את הטיסה שלי. עמדנו שם לפני הפקיד שניצב על דוכן גבוה, עם דגלי ארצות-הברית משני הצדדים, כמו בסרטים. "פתאום נזכרנו שצריך לנו טבעת. מי שהציל את המצב היה עורך-הדיון, מסתבר שבאותו בוקר, כשיצא מהבית, אמרה לו בתו בת החמש: אבא, אתה הולך לחתן. וזג בטח אין להם טבעת. קח את הטבעת הזאת! זאת היתה טבעת זהב מפלסטיק. היא הוציאה את הטבעת מכיסו ובטבעת זו התחתנתי עם קרן. את, שכחתי לציין, שאת חוזה הנשואין בינינו ערכנו במכונית, ב-דר לבית-העירייה.

הסבר לאמא

קאתולית

הייתה בדיוק ככל החתונות שראיי תי תמיד בקולנוע. אחריו שנגמר הטכס ביקשה קרן מהפקיד לחזור עליו שנית כדי שתוכל לצלם אותו. וככה יצאנו מבית העירייה נשואים. הכל טוב ויפה! אמרה לי אשתי החדשה, אבל תסביר לי איך אבוא אל האמא שלי ואומר לה ששם המישפחה שלי עכשיו זה סטולוביצקי?"

"לי עצמי היתה בעייה דומה: איך להסביר לאמא שלי שהתחנתי עם פרר? טסטנטית? האמא המאמצת שלי, שהציי לה אותי מהנאצים, באה איתי לארץ, נש' ארה כאן וזכתה בתואר "הסידת אומות העולם". היא כיום אשה בת 73, השומרת על אמונתה הקאתולית.

"הוא זהו. כעבור כמה דקות הייתי בי' מטוס בדרך לישראל. קרן, אשתי, היתה במטוס בדרך ללוס-אנג'לס. אנחנו אפילו לא יודעים איך הינו חיי הנשואין שלנו. לא הספקנו לדבר על זה. אבל מה שאני יודע שזאת הדרך היחידה בה יכולתי להתחתן. היא הייתה מוכן לשלם פשרות. קרן היא האשה היחידה שכאשר אני נמצא עימה סגור לבד בחדר, אני לא מרגיש צורך לצאת לבלות בחברת אנשים, כמו שהייתי עושה תמיד, וזה גם לא חסר לי."

אם תרצו, גם זהו הצדדה האבה. וכאשר שואלים את מייק כמה זמן לדעת תו, יחזיקו נשואיו אלה מעמד, הוא משיב: "עוד לא חשבתי על העניין הזה. אני עוד בשוק. אבל בצורה הזאת, כשהיא שם ואני פה, אני חושב שהי יכול להימשך לנצח!"